

တက္ကသိုလ်

ကျောင်းတိုက်

သိုင်းအရှင် အနိုင်းမဲ့အရှင်

ကျောင်းတိုက် ချီယံလို့အော့

စဆုံး/၇

အခန်း (၁)

လူစိမ်းတစ်စု

ချင်လင်တောင်ကုန်း . . . ။

ချင်လင်တောင်ကုန်းသည် သစ်ပင်ကြီးများ ထူထပ်အုံ့
ဆိုင်းစွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော တောအုပ်ကြီးများ၏ အလယ်
တွင် တည်ရှိ၏။ တောက်ကုန်ထီးထီးကြီးမဟုတ်ဘဲ တောက်ကုန်း
ထက်၌ သစ်ပင်ကြီးများလည်း ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ချင်လင်တောင်တန်း တစ်ဝိုက်တွင် အလွန်
တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးချမ်းငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ တောရဆောက်
မည့်သူများ၊ တရားထိုင်မည့်လူများအတွက် အလွန်သင့်လျော်သည်။

အထူးသဖြင့် လက်ရှိ ချင်လင်တောင်ကုန်းရှိ သီလရှင်
ကျောင်းကလေးမှာလည်း ပို၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများ ကင်းစင်ပြီး တရားဓမ္မများ
ဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဤနေရာကလေးမှာ အဘယ်ကြောင့်
မအေးချမ်းဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

ထုံးစံအတိုင်း သီလရှင်ကျောင်းကလေး တစ်ခုလုံးမှာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အသံပလံဟူ၍ လုံးဝမရှိချေ။

သို့သော် မယ်တော်စင်ရှေ့တွင် သီလရှင်ကြီး တစ်ပါး
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေ၏။ အသက် (၈၀) ခန့်ရှိ သီလရှင်အိုကြီး
တစ်ပါးဖြစ်သည်။

သို့သော် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ပင် သူမ၏
မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပလွန်းလှ၏။ မျက်တွင်းများ ချိုင့်ဝင်
နေသည်။ ဤသည်မှာ သီလရှင်ကြီး၏ အတွင်းအား မည်မျှနက်ရှိုင်း
သည်ကို ပြသနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းသီလရှင်ကြီးမှာ သီလရှင်ကျောင်းကလေး၏ကျောင်း
ထိုင် ဖေရှိုးဆရာကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဖေရှိုးဆရာကြီး၏မျက်နှာမှာ
အလွန်လေးနက်တည်ကြည်နေ၏။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို
လေးလေးနက်နက် တွေးတော စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်
ကြုတ်ထားသည်။

ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်
လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးက ဖေရှိုးဆရာကြီး၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်
ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ပြီးမှ သူမက ဖေရှိုးဆရာကြီးအား ရိုသေ
လေးစားစွာကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆို . . .”

ဖေရှိုးမယ်တော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . .”

မိန်းကလေးက အလွန်တရာရှိကျိုးလေးစားသောအသံ

ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် . . . အမိန့်ရှိပါဆရာ . . .”

“ဖေရှိုးဆရာကြီး မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေဘဲ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို မိန်းကလေးထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူခေါ်လိုက်သည်မှာ ထိုစာရွက်ကလေးပေးရန်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ဖေရှိုးဆရာကြီးအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေရှိုးဆရာကြီးက မေးဆတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါမှ မိန်းကလေးက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းယူကာ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

စာရွက်ထဲတွင် -

“သမီး ကျေးဝန်ဝန် . . . အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ။”

ဖခင် ကျေးရှောင်စန်း

စာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ တိုရှင်းလိုရင်းကို ရေးထားသည်။ မိန်းကလေးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒါ . . . ဒါက . . .”

ဖေရှိုးဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွယ့် . . . မင်းအဖေလွှတ်လိုက်တဲ့ စာပို့ခိုတစ်ကောင်စောစောကပဲ ရောက်ရှိလာခဲ့တယ် . . . စာပို့ခိုနဲ့ ပို့တယ်ဆိုတာကလည်း အရေးကြီးလို့ပဲဆိုတာ သိသာပါတယ်. . .”

မိန်းကလေးက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေဟာ . . . ကျွန်မကို သိုင်းပညာ သင်ကြားဖို့ အတွက် ဆရာဆီမှာ အပ်နှံထားခဲ့တာ. . . အခုဆိုရင်. . . လေး

နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ... အဲဒီလေးနှစ်ကျော်ကာလမှာ ဖေဖေဟာ ကျွန်မကို တွေ့ချင်ရင် အကြိုတော်အထောက်တော်တွေနဲ့လာ ရောက်ခေါ်ဆောင်လေ့ရှိပါတယ်... အခု... စာပို့ခို့ကလေးကို လွှတ်ပြီး ... စာနဲ့အခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုတော့ ... ”

သူမက ပြောလက်စ၊ စကားကိုရပ်ကာ ဖေရှိုးဆရာကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေရှိုးဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ စဉ်းစားစရာပါ ... မင်းအဖေ ဘာကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာကတော့ ဆရာကြီးလည်း မသိနိုင်ဘူး...”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ ... ”

သူမက ဖေရှိုးဆရာကြီးအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝ ပြုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နွေနေ့ကားပူပြင်းလှ၏။ ချင်လင်တောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်လွှမ်းခြုံထားသည်။ သို့သော် စိမ်းလန်းစိုပြေစွာ ပေါက်နေသော တောအုပ်ကြီးများကြောင့် တောအုပ်ကြီးမှာ မှန် မှိုင်းဝေသီလျက်ရှိနေလေသည်။

တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းရှိ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်နှစ်ဦးစွာ အိပ်မောကျနေလေသည်။ မျက်နှာကို နီးသားခမောက်ချွန်တစ်လုံး

ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသောကြောင့် အသက်အရွယ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။

မကြာမီ တောတွင်းရှိ ကျေးငှက်များအော်သံ၊ လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံကြောင့် ထိုသူ လှုပ်ရှားလူးလွန်လာလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်တွင်း လက်နှိုက်လိုက်သည်။ လက်ပြန်ထွက်လာသောအခါ အနက်ရောင်ပလွေ တစ်ချောင်း ပါလာလေသည်။ သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပလွေတစ်လက်ဖြစ်၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှ လူသည် ပလွေကိုပါးစပ်တွင်တေ့ကာ ဂီတသံစဉ်တစ်ခုကို တီးမှုတ်နေလေသည်။ သာယာသောပလွေသံကြောင့် ပလွေသီမှုတ်သူပင် သူ၏တီးမှုတ်မှုထည်း၌ နှစ်မျောနေသည်။

မကြာမီ တေးသွားတစ်ပုဒ်ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထိုအခိုက်တောအုပ်အတွင်း မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသံ ကြားရလေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှလူက အသံလာရာသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ချင်လင်တောင်စွန်း တောင်စွယ်များကို ကွေ့ပတ်ထားသော တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း မြင်းဖြူတစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာ၏။ မြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင် အနီရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ကျောတွင် ဓားရှည်တစ်လက်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ပိုးထား၏။ ဤတောင်ပတ်လမ်းသည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသောခရီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော် မြင်းဖြူပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် လမ်းခရီးကြမ်းတမ်းခြင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းခရီးနှင်နေသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ လူသည် ထိုမိန်းကလေးကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ မိန်းကလေးနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားလေသည်။ ပလွေရှင်သည်

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင်
ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် လိုက်ပါနေလေ့သည်။ ထိုစဉ် လူသုံးယောက်
သည် မြင်းဖြူကြီး၏ ရှေ့ပြေးလမ်းကို ပိတ်ဆို့ဟန့်တားထားလိုက်၏။

“ဟေ့ . . . ရပ်စမ်း . . . ”

အရှိုန်ပြင်းစွာပြေးလာသော မြင်းဖြူကြီးက ပတပ်ရပ်ကာ
ကျယ်လောင်စွာ ဟီလိုက်သည်။

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

မိန်းကလေးက မြင်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်နေသော လူသုံး
ယောက်ကို သေချာစွာကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်၏။ ထိုလူသုံးယောက်
အနက်မှ ညာဘက်တွင်ရပ်နေသူမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ကြီးမားပြီး နှာခေါင်းမှာ တိုကာ အထက်သို့
လန်တက်နေ၏။ ထိုသူမှာ ဝက်တစ်ကောင်နှင့်တူလှသည်။ ခေါင်း
ပေါ်တွင် ကွမ်းသီးလုံးခန့်သာရှိသော ဆံထုံးကို ကျစ်နေအောင်
ထုံးထား၏။ ကျောတွင်မူ ဓားရှည်တစ်လက်ကို လွယ်ပိုးထားသည်။
အလယ်တွင်ရပ်နေသူမှာ ကိုယ်ခန္ဓာ သန်မာထွားကျိုင်းသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ယုတ်မာရက်စက်တတ်သည့်
အရိပ်လက္ခဏာများအထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ သူ၏မေး၍
ကျဉ်းသော မျက်လုံးအစုံက မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေးကို ရမ္မက်ခိုးများ
လှံ့သော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ၏ခါးတွင် ငါးပိဿာခန့်
ရှိသော ရဲဒင်းကြီးတစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

သူ၏ဝဲဘက်တွင်ရပ်နေသူမှာ လူပုကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ အလွန်ရှည်လျားပြီး ၃:

ခေါင်းအောက်သို့ပင် ကျော်ကျနေ၏။ မျက်ကွင်းနှစ်ဖက်မှာမူ ညိုမည်းနေသည်။ ထိုလူပုလေးအား ရုတ်တရက်ကြည့်ရှုမည်ဆိုလျှင် မျောက်တစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်နက်မှာ ထူးဆန်းလှ၏။ အရှည်သုံးလံမျှရှိသော ကျောပွတ်ကြီးတစ်ချောင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူမက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . . ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အနှောင့်အယှက်ပေးရတာလဲ . . . ”

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက တဟဲဟဲရယ်မောကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ် . . . မင်းကို တို့က အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဆွေးနွေးစရာလေးရှိလို့ပါ . . . ”

“ရှင်တို့ကို ကျွန်မ သိလည်းမသိဘူး . . . ဒါကြောင့် . . . ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာမလိုဘူး . . . ကျွန်မ သွားမယ့်လမ်းကို ဖယ်ပေးပါ . . . ”

အလယ်မှလူသည် ပြုံးကာပြောလိုက်၏။

“မင်း . . . တို့ကို မသိဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ် . . . တို့ကလည်း မင်းကို မသိပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် . . . မင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ . . . တို့က မိန်းကလေးဆိုရင် ဟိုတုန်းက မသိပေမယ့် . . . ခုတွေ့ခုသိလိုက်တာပဲ . . . ”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းကလေး ပခုံးတွန့်မိ၏။ ဤလူများ

ကား အန္တရာယ်လူများပေတည်း။ ထိုလူ၏ ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ရှုပုံမှာ ရမှတ်ခိုးများ ဝေနေ၏။ ဤတောလမ်းခရီးကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းမှာ မှားများမှားနေပြီလားဟု မိန်းကလေးက တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် သူမက ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ စိတ်ကိုတင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ကျွန်မရှေ့က အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြပါ . . . ကျွန်မ ဓားထုတ်လိုက်တာနဲ့ ရှင်တို့သုံးယောက်စလုံး ဝိညာဉ်ချုပ် သွားနိုင်တယ် . . . ဒါကြောင့် . . . ကိုယ့်အသက်ကိုယ် နှမြောရင် . . . အေးအေးဆေးဆေး လမ်းဖယ်ပေးပါ. . .”

သူ၏ စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ လမ်းပေါ်တွင် ပိတ်ရပ်နေသူ သုံးယောက်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ဟား . . . ဟား. . . ဟား. . .”

အတန်ကြာမှ မျောက်နှင့်တူသော လူပုလေးက ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး. . . တို့ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး . . . တို့ဆရာကြီးက မင်းကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျနေတယ် ဒီတော့ . . . မင်း ငါတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ . . . တို့ ဆရာကြီးက မိန်းကလေးမြင်တိုင်း သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူးနော် . . .”

သူက အလယ်မှ လူကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြင်းပေါ်မှ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူမက မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်၏။

ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက မိန်းကလေးအား မဲပြုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . မိန်းကလေး . . . မင်း မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့။
မင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တို့သုံးယောက်စလုံးကို မပြောနဲ့ . . .
ငါတစ်ယောက်တည်းကိုတောင် မနိုင်နိုင်ပါဘူး . . . ဒီတော့ တို့ရဲ့
ကမ်းလှမ်းချက်ကိုသာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ”

မိန်းကလေးက ဓားရိုးကို ရင်ဝတွင်ကပ်၍ အထက်သို့
မတ်မတ်ထောင်ကာ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူမှာ မိန်းကလေးနှင့်ခြေသုံးလေး
လှမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက အော်
ဟစ် မာန်သွင်းကာ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်
သွား၏။

“ယား . . .”

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေထဲတွင်လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်
ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်တက်သွားလေသည်။ ဝက်မျက်နှာနှင့်လူက
သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် ကမန်းကတန်း ခုခံကာကွယ်လိုက်၏။ သံသံချင်း
ထိခတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ချွင် . . .”

“ချွင် . . .”

မိန်းကလေးမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့
သို့ ညင်သာပေါ့ပါးစွာ ကျလာ၏။ သစ်ရွက်ကလေးအလားဟုလည်း
ပြောနိုင်သည်။ မြေပေါ်သို့ ခြေချမိလျှင် သူမက ဓားကိုင်လက်ကို
ရုတ်တရက် ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ သူမ၏ ဓားဦးက ဝက်မျက်နှာနှင့်

လူ၏နောက်ကျောကို အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်သွား၏။ ဝက်မျက်နှာ
နှင့်လူမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှည့်၍
ခင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုက မျက်စိတစ်မှိတ်
ခန့်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏စားသွားက သူ၏
ကျောပြင်သို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွား၏။

“ချင် . . .”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ဘိုင်းခနဲလဲ
ကျသွားတော့သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေး၏ အဆင့်မြင့်
လှသော သိုင်းပညာနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်
ငေးကြည့်နေကြ၏။ မိန်းကလေးက သူမကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ
သော လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာငေးနေကြတာလဲ . . . ထွက်ခဲ့
ကြလေ အခုတော့ တစ်ယောက်ငရဲပြည်ကို သွားပြီ မဟုတ်လား”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ မိန်းကလေး၏စကားသံကြောင့်
ပြန်လည်သတိဝင်လာ၏။ အကျောအခြင်များ တောင့်တင်းလာ
ပြီး အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလာ၏။

“အေး . . . နင်က ငါ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ဘတ်ပစ်
လိုက်ပြီဆိုတော့ . . . နင့်ကိုလည်း ထိုက်တန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုပေးရမှာ
ပေါ့ . . .”

လူပုလေးကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ . . . ဒီကောင်မကို အရေခွံဆုတ်ပြီး
ငရဲပြည်ကို ပို့လိုက်ကြရအောင် . . . ဒါမှမဟုတ် . . . တစ်ကိုယ်

လုံးကို နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ရမယ်... ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးအား ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ညာဘက်သို့သွား၍ တစ်ယောက်က ဘယ်ဘက်သို့ဝိုင်းသည်။ မိန်းကလေးက သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရဲဒင်းကို လူဆိုးက စတင်၍ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူက ရဲဒင်းကို လေထဲတွင် တစီးစီးမြည်အောင် ဝှေ့ယမ်းကာ မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ အတွင်းအားဖြင့် တရစပ်ခုတ်ချလိုက်၏။ မိန်းကလေးက ငွေရိုးတပ်ဓားရှည်ဖြင့် ရဲဒင်းခုတ်ချက်များကို အပြင်းအထန်ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံများ၊ သံသံချင်းထိခတ်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဝိုး . . . ”

“ထန်း . . . ထန်း . . . ”

ရဲဒင်းကို လူဆိုးက မိန်းကလေး၏ သေကွင်းသေကွက်များကိုရွေး၍ တိုက်ခိုက်နေသလို လူပုကလေးကလည်း သူ၏ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ဖြင့် မိန်းကလေးအား ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ မိန်းကလေးက ရှောင်လိုက်၊ တိမ်းလိုက်၊ ယိမ်းလိုက်၊ နွဲ့လိုက်ဖြင့် အကွက်စေ့စေ့ပြန်လည် ခုခံတိုက်နေ၏။ မိန်းကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ လက်ဖျားခါလောက်သည်။ နှစ်ဦးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း လက်ရှည်တူနေကြသည်။ သူတို့သည် သိုင်းကွက် (၁၀၀) ကျော် တိုက်ခိုက်ပြီးခဲ့သော်လည်း အရှုံးအနိုင်အဖြေ မပေါ်

သေးချေ။ မိန်းကလေးမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သော်လည်း သိုင်း
လောက အတွေ့အကြုံနည်းလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲကြာ
လာသည်နှင့်အမျှ လက်ရည်ကျလာသည်။ လူဆိုးနှစ်ယောက်မှာ
သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူများဖြစ်ကြ၏။ ထို့ပြင်
ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှုတွင် သူမတို့အောင် ထူးချွန်ကြသည်။

တိုက်ပွဲရှည်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မိန်းကလေးမှာ မော
ပန်းလာပြီး ဓားချက်များက တဖြည်းဖြည်း လေးလံနွေးနွေးလာ
လေသည်။ မိန်းကလေးလက်ပန်းကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
လူဆိုးနှစ်ယောက်က သူမအား တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်
ကြတော့သည်။ မိန်းကလေးမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို
မနည်းပင် ခုခံရှောင်တိမ်းရင်း နောက်သို့တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေ
ရတော့သည်။ အခြေအနေက မိန်းကလေးအတွက် အဆိုးသို့ပြောင်း
လာနေပေပြီ။ တစ်ချို့တွင် နောက်ဆုတ်ရင်းမှ ဂမ္ဘတစ်ခုပေါ်သို့
ခြေချော်နင်းမိပြီး မိန်းကလေးမှာ နောက်သို့ပက်လက်လန်လဲကျ
သွား၏။ ရဲဒင်းကို လူဆိုးက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ
မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ရဲဒင်းဖြင့် တအားခုတ်ချလိုက်လေတော့
သည်။ ဤကား သူ့အခွင့်အရေးပင် မဟုတ်ပါလား။ ဤအခွင့်
အရေးကို လက်လွှတ်ခံ၍ မဖြစ်ပေ။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်က မိန်း
ကလေးအား ရဲဒင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။ မိန်းကလေးမှာ မည်သို့မျှ
ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ သူမက ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်
မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ရဲဒင်းကို လူဆိုးနှင့်
မိန်းကလေးကြားသို့ အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ခု လျှပ်တစ်ပြက်ရောက်

ရှိလာ၏။ ထိုလူရိပ်က သူ၏ ညာဘက်လက်ကို သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ထိုအခါ အနက်ရောင် အရာဝတ္ထု တစ်ခုက ရဲဒင်းကိုင်လူဆိုး၏ ရဲဒင်းကိုင်လက်ကို ရိုက်ချလိုက်မိ၏။

“ဒေါက် . . .”

“အား . . .”

ရဲဒင်းကိုင်လူဆိုး၏ လက်မှာ ထုံကျင်သွားပြီး ရဲဒင်းကို ဆက်လက်မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ချလိုက်ရသည်။ သူသည် ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာမှာ ကြည့်ရဆိုးအောင် ရှုံ့မဲ့နေ၏။ မကိုင်၍လည်း မရတော့ချေ။ သူ၏ လက်မှာ သွင်သွင်ကျိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုလူဆိုးကသိရှိလိုက်လေပြီ။ သူက သူ့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သူကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နှိုးသားခမောက်ကို မျက်နှာတစ်ဝက်ဖုံးလောက်အောင် ခပ်ငိုက်စိုက်ဆောင်းထားသည်။ ထိုလူမှာ အနီရောင်ဝတ်မိန်းကလေးနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာခဲ့သော ပလွေရှင်ပင်ဖြစ်သည်။ ပလွေနက်ရှင်က ခြေထောက်ကိုခွဲရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်တွင် ထောက်ပြီး နှိုးခမောက်၏အပေါက်ကလေးများမှ တစ်ဆင့် လူဆိုးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုနေသည်။ လူပုကလေးသည် ပလွေနက်ရှင်၏ ထူးခြားသော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရုတ်တရက်ကြက်သေသေနေသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် သတိဝင်လာပြီး ပလွေရှင်အား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘယ်သူလဲ . . . ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့

ကိစ္စမှာ မင်း ဘာကြောင့် ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ . . . သိုင်းလောကမှာ
မဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်တဲ့ကောင်တွေ သေတာကို မင်းမတွေ့ဖူးဘူးလား”

ပလွေနက်ရှင်က ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို . . . ခင်ဗျားတို့ သိစရာမလိုဘူး . . . ကျုပ်နဲ့
ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ . . . မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ . . . မတရားတာတွေ
ရင် ဝင်ကူညီတတ်တာ ကျုပ်ရဲ့ဝါသနာပဲ . . . မကောင်းတာမြင်
ရင် ဝင်တားမြစ်ရမှာပဲ . . . ”

လူပုလေးက မျက်နှာကို မွဲလိုက်၏။

“ဒီလောက်တောင် ကူညီချင်တဲ့ကောင် . . . ကူညီဦးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ၏ဘယ်လက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ စာလင်းရောင်တန်းသုံးခုက ပလွေနက်ရှင်၏ မျက်နှာ၊
လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးဝင်
လာ၏။ ပလွေနက်ရှင်က သူ၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထား
သော ပလွေကို လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ထန်း . . . ”

“ထန်း . . . ”

“ထန်း . . . ”

လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုသည် ဘေးသို့လွင့်စင်ကျသွားသည်။
ကျန်လက်နက်ပုန်း တစ်ခုမှာမူ ပလွေနက်၏ တန်ပြန်ရိုက်ချက်
ကြောင့် လူပုလေးထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် နောက်ပြန်ပြေးဝင်သွား
သည်။ လူပုလေးက ငေးကြောင်ကြောင်နေရာမှ ကမန်းကတန်း

ခုခံရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်နက်ပုန်းပစ်လွှင့်လာသော အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူ ခုခံကာကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်ခင်မှာပင် လက်နက်ပုန်းက သူ၏ ရင်ဝသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဝစ် . . .”

“အား . . .”

လူပုလေးမှာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား၏။ ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးလေပြီ။ ရဲဒင်းကိုင်လူဆိုးနှင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော မိန်းကလေးတို့မှာ ပလွေနက်ရှင်၏ အဆင့်မြင့်လွန်းလှသော သိုင်းပညာကို တအံ့တဩငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ရဲဒင်းကိုင်လူဆိုးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ကောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ . . . ကျွန်တော် နောက်ကို မမိုက်တော့ပါဘူး . . .”

ပလွေနက်ရှင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခင်ဗျားတို့ဟာ သူများအသက်ကို သတ်လိုသတ် . . . စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မတရားလုလိုလု . . . ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ သိပ်ကြောက်နေပြီလား . . .”

ရဲဒင်းကိုင်လူဆိုးက ပလွေနက်ရှင်၏ ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ခုချိန်ကစပြီး . . . ကျွန်တော် လူကောင်းသူကောင်း

တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်
လွှတ်လိုက်ပါ ဆရာရယ် . . .”

ပလွေနက်ရှင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။ ထိုအခိုက်
တွင် မိန်းကလေးသည် ပြေးလာပြီး ရဲဒင်းကို လူဆိုးအား ဓား
ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ပလွေနက်ရှင် ကပျာကယာ
ဟန့်တားလိုက်၏။

“ဟိတ် . . . မလုပ်နဲ့ . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူက မိန်းကလေးအနီးသို့ လွှားခနဲ
ခုန်ဝင်ကာ ဓားကိုင်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။
မိန်းကလေးက သူ့အား စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်ကာ မေး လိုက်၏။

“ရှင် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဟန့်တားရတာလဲ . . .”

ပလွေနက်ရှင်က တည်ကြည်သောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုပြန်လည်
ခုခံခြင်း မပြုနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အန္တရာယ်မပြုရဘူး”

မိန်းကလေးက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အန္တရာယ်မပြုရမှာလဲ . . . သူတောင် ကျွန်မ
ကိုသတ်မယ် . . . မုဒိမ်းကျင့်မယ်ဆိုပြီး အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကြိုးစား
ခဲ့တာပဲ . . . ကျွန်မက သူတို့စော်ကားတာကို ဒီလိုပဲ ငဲ့ခံနေရ
မှာလား”

ပလွေနက်ရှင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီမေးခွန်းက မေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပဲ . . . ဒါပေမယ့် အခု
သူတို့ကမှ မင်းကို မစော်ကားနိုင်တော့တာဘဲ . . .”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူက ရဲဒင်းကို လူဆိုးအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ . . . ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျားအဖော်ကို ထမ်းခေါ်သွား ခင်ဗျားတို့ကို ဒုစရိုက်လောကထဲမှာ နောက်ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး . . . ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ . . . ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မတွေ့ချင်လို့မရဘူး . . . ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကသားပဲ . . .”

ရဲဒင်းကို လူဆိုးသည် မည်သည့်စကားမျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ချေ။ သူသည် ဒဏ်ရာရထားသော လူပုလေးကို ထမ်းကာ နေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးမှာ ပလွေနက်ရှင်အား မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိ၏။ သို့သော် ပလွေနက်ရှင်မှာ သူမ၏ အရှက်နှင့်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ရဲဒင်းကို လူဆိုးကို သူမ သတ်ဖို့ကြံရာတွင် ပလွေနက်ရှင်က တားဆီးခဲ့သဖြင့် မကျေနပ်သော်လည်း ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျေးဇူးစကားပြောရသည်။

“အခုလို ကျွန်မရဲ့ အရှက်နဲ့အသက်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် . . .”

ပလွေနက်ရှင်က သူမအား တစ်စုံတစ်ရာပြန်လည်ပြော

ဆိုခြင်းမပြုချေ။ နီးသားခမောက်၏ အပေါက်ကလေးများကြားမှ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ၏တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ လှပသော မိန်းကလေးကို မတွေ့မြင်ဘူးခဲ့ချေ။ မိန်းကလေးမှာ အသက်(၁၈)နှစ်ခန့်ရှိပြီး နုနယ်လှပသူလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မကျဉ်းလွန်း မကျယ်လွန်းသော နဖူးပြင်ပေါ်တွင် သူမ၏ မျက်ခုံး အစုံက ဆန်းစလခြမ်းကွေးလေးကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာပေါ်လွင်နေ သည်။ မျက်တောင်ကော့ကြီးများအောက်မှ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံက ကြည်လဲ့နေ၏။ ပလွေနက်ရှင်မှာ မိန်းကလေး၏ အလှအပများကြားတွင် နစ်မြောနေမိ၏။ ထိုစဉ် မိန်းကလေးထံမှ ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့ ချိုလွင်သာယာသော စကားသံထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေတော့မှာလားရှင် . . . ကျွန်မကို စကားပြန် မပြောတော့ဘူးလား . . . ”

ပလွေနက်ရှင်က

“ကျုပ်က ဘာပြောရမှာလဲ . . . ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးတင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းခွန်းပေါ့ရှင် . . . ”

ပလွေနက်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး . . . တစ်ပါးသူ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ပင်ကူညီတတ်တာ ကျုပ်ရဲ့ စာသနာပဲ . . . ဒီနေရာမှာ မင်းမဟုတ်ဘဲ . . . အခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်

လည်း ဝင်ကူညီမိမှာပဲ . . . ဘယ်သူ့မဆို အားနည်းတဲ့လူ မတရား
ခံရတဲ့လူဘက်က ကူညီမှာပဲ . . .

သူ၏စကားကြောင့် မိန်းကလေး၏ စိတ်ထဲတွင်အောင်
သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမသည် သည်းခံရပါသည်။
သူမက မျက်နှာကို အချိုသာဆုံးပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မက ကျွေးမျိုးနွယ်ပါ . . . နာမည်က ကျွေးဝန်ဝန်
တဲ့ . . . ထိုက်ယန်မြို့မှာ နေပါတယ် . . .”

ပလွေနက်ရှင်က မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောဘဲ မိန်း
ကလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွေးဝန်ဝန် ဆိုသော
မိန်းကလေးက မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်မ သိပါရစေ . . .”

ပလွေနက်ရှင်က လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်ကို မင်း မသိချင်ပါနဲ့ . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က ထပ်မံ၍ တောင်းဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်မအနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တစ်ယောက်ရဲ့
နာမည်ကို သိခွင့်ရှိပါရစေရှင် . . .”

ပလွေနက်ရှင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ပလွေနက်ရှင်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က ဘဝင်မကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မက အစ်ကိုရဲ့ နာမည်အရင်းကိုပဲ သိချင်တာ
ပါ . . .”

ပလွေနက်ရှင်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုအပ်ဘူးထင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ် . . . ကျုပ်ကို
ပလွေနက်ရှင်လို့ မှတ်ထားရင်ပဲ လုံလောက်ပြီ . . . သိုင်းလောက
မှာ နာမည်ထက်ဝီသေသပြုတဲ့ နာမည်က ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

ကျေးဝန်ဝန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရင်လေတော့သည်။

သို့သော် သူမက ပလွေနက်ရှင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်သည်။ ပလွေနက်ရှင်က နီးသားခမောက်ကို ခပ်ငိုက်
ငိုက်ဆောင်းထားသဖြင့် သူ၏မျက်နှာအား မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိချေ။
သို့သော် သူ၏ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့်အသံကို နားထောင်ခြင်းအား မြင့်
အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိနိုင်၏။
ကျေးဝန်ဝန်အနေဖြင့် ပလွေနက်ရှင်၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ချင်မိ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူမက မဝံ့မရဲလေသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကို့အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ကျေးဇူးကို အသိအမှတ်ပြု
သည်ဖြစ်စေ . . . မပြုသည်ဖြစ်စေ . . . ကျွန်မကတော့ အစ်ကို့ကို
ကျေးဇူးတင်နေမိမှာပဲ . . . ဒါကြောင့် . . . ကိုယ်ကျေးဇူးရှင်တစ်
ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မ တွေ့မြင်ချင်ပါတယ် . . . အစ်ကို့
ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က နီးခမောက်ကြီးကို ခဏလောက်ဖယ်ပေးပါ
လားရှင် . . .”

ပလွေနက်ရှင်က လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မျက်နှာကို မြင်ရလို့ မင်းအတွက် ဘာမှအကျိုး
ထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး . . . ပြီးတော့ . . . မင်းနဲ့ကျုပ် ပြန်တွေ့ဖို့
လည်း အကြောင်းမရှိဘူး . . . မင်းအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်
တယ်ဆိုရင် . . . မင်းအမြန်ဆုံး ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်မှာ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် အလွန်
အံ့အားသင့်သွား၏။

“ရှင် . . .”

“အချိန်တွေ နောက်ကျကုန်လိမ့်မယ် . . . မင်းသွားတော့”

ကျွေးဝန်ဝန်မှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။ သူသည် အပြု
အမူဖြင့်တုံ့ပြန်ပြလိုက်၏။ သူမက မြင်းဖြူကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ
ခုန်တက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်မ သွားတော့မယ် . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်း၏တင်ပါးကို ဖနောင့်ဖြင့် ခပ်
ဆတ်ဆတ်ဆောင့်လိုက်၏။ မြင်းဖြူကြီးမှာ သခင်အလိုကို အလိုက်
သိလွန်းစွာဖြင့် ညှိမှလွှတ်လိုက်သော မြားကဲ့သို့ လေစာဟုန်ကိုခွဲကာ
တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ပလွေနက်ရှင်သည် သူ့ကို
ကျောဒိုင်းကာ မြင်းနှင့်အပြင်းနှင်သွားသော ကျွေးဝန်ဝန်၏ နောက်
ကျောပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သူ၏မြင်ကွင်းမှ ကျွေးဝန်ဝန်
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ပလွေနက်ရှင်က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ
ခါယမ်းကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူက
တစ်ကိုယ်တည်း တိုးညင်းစွာ ညည်းတွားလိုက် လေတော့သည်။

“ကျွေးမိန်းကလေးရယ် . . . မင်းနဲ့ဆုံဆည်းခွင့်မရရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲကွယ် . . .”

အခန်း (၂)

မမျှော်လင့်သောတာဝန်

ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင်တောက်ပနေသည်။ မကြာမီ အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်ပေတော့မည်။ အဝေးတွင် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် ခုန်းစိုင်းနှင့်လာသည်။ မြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင် အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုက်ပါလာ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အခြားသူ မဟုတ်ချေ။ ကျွေးဝန်ဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ညနေဆည်းဆာ၏ အလှအပကို မခံစားနိုင်ဘဲ မိုးမချုပ်မီနေ့အိမ်သို့ အရောက်ပြန်နိုင်ရေးအတွက် မြင်းကို အပြင်းနှင်နေ၏။

သူမ၏ စိတ်အလျဉ်သည်လည်း ပျံ့လွင့်နေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွေးရှောင်စန်းသည် သူမအသက်(၁၄)နှစ် အရွယ်ကပင် ဖေရှိုးဆရာကြီးထံသို့ ပို့ဆောင်ကာ သိုင်းပညာ သင်ကြားစေခဲ့သည်။ ဖေရှိုးဆရာကြီးမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားသူ ဖြစ်သည်။ သိုင်း

ပညာ စတင်သင်ကြားချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ် အိမ်သို့
အလည်အပတ် ပြန်ခွင့်ရှိ၏။ သူကလည်း အဖေအမေအား ကန်
တော့ပြီး ဆွေမျိုးများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

သူမအိမ်သို့ပြန်ရန်အချိန်ကျရောက်လာတိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူ
က အကြိုတော် အထောက်တော်များကို စေလွှတ်ပေးလေ့ရှိသည်။
သူတို့မှာ ကြီးမားသော သိုင်းမျိုးရိုးကြီး ဖြစ်သဖြင့် အသိုက်အအုံ
လည်းကြီးမားသည်။ သို့သော် ယခုတွင်မူ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူမထံ
အကြိုတော်၊ အထောက်တော်များ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ စာပို့ခို့
ဖြင့်သာ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ရန် အကြောင်းကြားခဲ့၏။ မည်သို့ဖြစ်
လေသနည်း။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ မည်သို့သော အရေး
တကြီးကိစ္စရှိနေပါသနည်း။ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော
အန္တရာယ်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသလော။ ကျွေးဝန်ဝန်မှာ တွေး
တောရင်း စိတ်ပူလာသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏စိတ်အလျဉ်က ပလွေနက်ရှင်ထံသို့
ရောက်ရှိသွား၏။ ပလွေနက်ရှင်။ မျက်နှာကို ခမောက်ဖြင့် အုပ်
ကွယ်ထားသူ။ သူကား မည်သူဖြစ်မည်နည်း။ သူသည် မျက်နှာ
အမည်ရင်းကို အဘယ်ကြောင့် ကွယ်ဝှက်ထားရပါသနည်း။ သူ၏
မျက်ဝန်းမှာ လူမြင်မခံဝံ့လောက်အောင် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်
နေ၍လော။

မည်သို့ဆိုစေ ပလွေနက်ရှင်သည် စိတ်သဘောဖြူစင်ပြီး
မတရားမှုကို လုံးဝမနှစ်သက်သော လူတစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ
သေချာလှသည်။ သူသည် အလွန်နုနယ်လှပသည့် ကျွေးဝန်ဝန်၏

အလှအပများအား လုံးဝရရှိစိုက်ပျံ့မရဘဲ စိမ်းကားပြတ်သားစွာ
ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့၏။ ဤသည်မှာလည်း စဉ်းစားစရာကောင်း
သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့တွင် ခံစား
ချက်တစ်စုံ တစ်ရာရှိနေပါသလော။ ကျွေးဝန်ဝန်၏ ခေါင်းထဲတွင်
မေးခွန်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သို့သော် မည်သည့်မေးခွန်း
အတွက်မျှ တိကျရေရာသောအဖြေ ထွက်ပေါ်မလာချေ။ ကျွေးဝန်
ဝန်မှာ စိတ်မသက်မသာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ခရီးကား မနီးချေ။ နှစ်ရက်တာမျှ သွားရသောခရီး ဖြစ်
သည်။ ထိုခရီးသွားစဉ်တွင် ကျွေးဝန်ဝန်သည် မြို့နှစ်မြို့နှင့် ရွာငယ်
များကိုဖြတ်ကျော်ရ၏။ မြို့ကြီးတစ်မြို့စီတွင် တစ်ညတာစီ နားခို
သည်။ ကျန်သော ရွာကလေးများတွင်ကား အနားမယူတော့ချေ။
မြင်းဖြူကြီးစီးကာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တော့သည်။ ထိုသို့ဖြတ်သန်းလာ
ရင်း သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် ရွှင်လန်းတက်ကြွသွားသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သူမ၏ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် သူမတို့၏ ကျွေး
ဂေဟာကို လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ ကျွေးဝန်
ဝန်မှာ အားတက်သွားကာ ကျွေးဂေဟာသို့ ဦးတည်ကာ မြင်းကို
ကဆုန်စိုင်းမောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

■ ■ ■

ကျွေးဂေဟာ . . . ။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲတွင်

တည်ရှိ၏။ ကျွေးဂေဟာ၏ အဆောက်အအုံမှာ ခမ်းနားထည်ဝါ လွန်းလှသည်။ ၊ ကျွေးဂေဟာအမြင်ထည်ဝါခမ်းနားသကဲ့သို့ ကျွေးမျိုး နွယ် ဂုဏ်သတင်းကလည်း မြင့်မားလှ၏။ ကျွေးမျိုးနွယ်စဉ်ဆက်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားသော သိုင်းသမားကောင်းများသာ ဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။ သိုင်းလောကတွင်းရှိ မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို လိုက်လံ နှိမ်နင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။ အထက်လမ်းသိုင်းလောက သားများက လေးစားကြသကဲ့သို့ အောက်လမ်းသိုင်းလောကသား များကလည်း ရွံ့မုန်းကြသည်။ ထိုက်ယန်မြို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကျွေးဂေဟာဆိုလျှင် မသိသူမရှိသလောက်ပင် နည်းပါးလှသည်။

ကျွေးမျိုးနွယ်၏ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်မှာ ကျွေးဝန်ဝန်ပင် ဖြစ်၏။ သူမသည် ချင်လင်တောင်ပေါ် ဖေရှိုးဆရာကြီးထံတွင် သိုင်းပညာသွားရောက်သင်ကြားနေရာမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ် သည်။ ကျွေးဝန်ဝန်က မြင်းဖြူကြီးကို အရှိန်လျှော့ကာ ကျွေး ဂေဟာခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ခြံဝင်းထဲသို့ရောက်ရှိလာ သည်နှင့် ကျွေးဝန်ဝန်၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွေးဂေဟာတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွေးဝန်ဝန်မှာ ဇဝေဇဝါဖြင့် ဂေဟာတံခါးဝသို့ လျှောက် လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဂေဟာတံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ ဂေဟာတွင်း မှ အသက် (၄၀) ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ထွက် လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အိမ်တော်ထိန်းအမျိုးသမီးကြီး ဒေါ် ဒေါ်ယွင် ဆိုသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ယွင်က ကျွေးဝန်ဝန်အား တွေ့

လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လာ၏။

“ဟင် . . . သခင်မလေး ပြန်လာပြီ

ကျွေးဝန်ဝန်က ဒေါ်ဒေါ်ယွင်အား ပြုံးကြည့်ကာ မေး
လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ယွင် . . . ဖေဖေနဲ့မေမေကော . . .”

ဒေါ်ဒေါ်ယွင်၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ကျွေးဝန်
ဝန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ယွင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ကျွန်မ မေးတာ
ကို ဖြေစမ်းပါဦး . . .”

ဒေါ်ဒေါ်ယွင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ရှိပါတယ် သခင်မလေး . . . သခင်မလေးကို သခင်ကြီး
က အခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်မှာ စိုးရိမ်သွားသည်။ အဝေးမှပြန်ရောက်လာ
သော သမီးဖြစ်သူကို ဖခင်ဖြစ်သူက ဧည့်ခန်းထဲသို့ထွက်၍ ကြိုဆို
သင့်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် အိပ်ခန်းတွင်းမှ စောင့်မျှော်နေရပါ
သနည်း။ ကျွေးဝန်ဝန်က ဒေါ်ဒေါ်ယွင်အား မည်သည့်စကားမျှ
မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဂေဟာတွင်းပြေးဝင်သွားလေတော့၏။
ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အခန်းတံခါးမှာ ခပ်ဟဟပွင့်နေ၏။ ကျွေးဝန်ဝန်က
တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူအား ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်း
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွေးရှောင်စန်း၏ မျက်နှာမှာ သွေး
ရောင်ကင်းမဲ့ကာ၊ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျွေးဝန်ဝန်

ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“သမီး ပြန်ရောက်လာပြီလား . . .”

သူ့အသံမှာ အားလျော့လှ၏။ ကျွေးဝန်ဝန်က ဖခင်အနီးသို့ အလျင်အမြန်တိုးကပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . နေမကောင်းဘူးလား . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဆိုပါတော့ကွယ် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က အခန်းတွင်းသို့ ဝေ့ယမ်းကြည့်ရှုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ့ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပုံကဲ . . . သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ အကြောင်းကြားတာလဲ . . . ဒါနဲ့ မေမေကော . . .”

ကျွေးရှောင်စန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာခံစားနေရပုံပေါ်သည်။ ကျွေးဝန်ဝန်၏ စိတ်ထဲတွင် လေးလံသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အလောတကြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

“မေမေကော . . . မေမေ ဘယ်မှာလဲ . . . ဖေဖေရယ် ဖြစ်မိပါ . . . သမီးကို ဖြစ်မိပါ . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) ရက်လောက်က သမီးမေမေနဲ့ဖေဖေ ခရီးအတူထွက်ခဲ့ကြတယ် . . . လမ်းခရီးမှာ ရန်သူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ရလို့ ဖေဖေမှာ ဒဏ်ရာအပြင်း အထန်ရခဲ့သလို

သမီး မေမေမှာလည်း တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ကွယ့် . . .
သမီးအမေ သေဆုံးသွားပြီကွယ့် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အဆမတန် ပြူးကျယ်
သွား၏။

“ရှင် . . .”

သူမက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ကျွေးရှောင်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်သမီး . . . သမီးမေမေဟာ ရန်သူကို ခုခံတိုက်
ခိုက်ရင်း နေရာမှာတင် ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်ကွယ့် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်၏ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျ
လာလေသည်။ သူမက ဖခင်အား စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဖေဖေဒဏ်ရာကကော သက်သာရဲ့လား . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

“အသက်အန္တရာယ်တော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး
ကွယ် . . . ဖြစ်ခါစကတော့ ဒဏ်ရာကြီးတယ် . . . အခုတော့
သက်သာလာပါပြီကွယ် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်မှာ ယခုမှသက်ပြင်းချလိုက်နိုင်၏။

သူမက ဖခင်အား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေတို့ကို တို့က်တဲ့လူကို သိသလား . . . နာမည်ကို
သိသလား . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက

“သူ့နာမည်က တိမ်စီးဝါးတဲ့ . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“သမီး . . . တိမ်စီးဝါးဆိုတဲ့လူကို ဖေဖေ မေမေတို့ အတွက် လက်စားချေမယ် . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်း လိုက်၏။

“သမီး သူ့ကို ဘယ်လိုမှယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒါ ကြောင့် . . . သမီး သူ့ကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မယ့်အစား . . . ဖေဖေ အတွက် တစ်ခုကူညီပါလား . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က မျက်နှာမောင့်ကြုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သမီး ဘာကူညီရမလဲဆိုတာ သိပါရစေ ဖေဖေ . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သမီးကို ပေးအပ်ရမယ့် တာဝန်က အန္တရာယ် သိပ်များ တယ်ကွယ့် . . .”

ကျွေးဝန်ဝန်က တက်ကြွစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည့်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖေဖေ . . . ဘယ်လောက်အန္တရာယ် များများ သမီးအောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် . . . သမီး ဟာ ဖေဖေသမီးပဲ . . . ဖေဖေ မျိုးဆက်ပါ . . .”

ကျွေးရှောင်စန်းက သမီးဖြစ်သူကို အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“သမီးဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စက . . . ဒီရှန်စီးပြည်နယ်မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး . . . ကျန်ဟီးပြည်နယ်မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ကိစ္စဖြစ်နေတယ် . . .”